

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci žalobcu: **B., a. s. M., B.**, proti žalovanému: **S., Ú.I. S.O.I. so sídlom v B.**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.:P/556/1/2003 zo dňa 5.9.2005, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 373/2005-53 zo dňa 22. marca 2007, takto

rozhodol

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 373/2005-53 zo dňa 22. marca 2007 **potvrďuje**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.:P/556/1/2003 zo dňa 5.9.2005, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie I. S.O.I. so sídlom v B. pre B. kraj zo dňa 16.4.2004 pod č.:P/556/1/2003, ktorým bola žalobcovi podľa § 24 ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa uložená pokuta vo výške 70.000,- Sk pre porušenie § 8 ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. spočívajúce v klamaní spotrebiteľa uvádzaním nepravdivého údaju o úrovni nákupných podmienok, týkajúcich sa uzatvorenia leasingovej zmluvy - nepravdivý údaj o výške ročnej percentuálnej miere nákladov v uzatvorenej zmluve č. 112520 zo dňa 1.2.2002, v zmluve č. 510098 zo dňa 18.7.2003 a v zmluve č. 510078 zo dňa 12.7.2003.

V odôvodnení sa stotožnil s názorom žalovaného, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu zákazu predávajúceho uvádzať nepravdivé údaje - spočívajúce v klamaní spotrebiteľa uvádzaním nepravdivého údaju o úrovni nákupných podmienok týkajúcich sa leasingových zmlúv - nepravdivý údaj o výške ročnej percentuálnej miere nákladov, tak ako tieto vyplynuli z kontroly vykonanej inšpektormi SOI dňa 1.8.2003 v spoločnosti žalobcu, keď v prípade predmetných zmlúv bolo bez pochybností zistené, že žalobcom použitý spôsob výpočtu RPMN bol v rozpore so zákonom.

Krajský súd sa nestotožnil s názorom žalobcu o nejasnosti zámeru zákonodarcu v podobe premennej F premennej T a s tvrdením žalobcu, že štátny orgán ani nemôže sankcionovať plnenie, či neplnenie takých zákonných povinností, ktoré nemožno ani presne určiť a odvodiť zo znenia právneho predpisu a z rovnakého dôvodu ani štát nemôže žiadať dodržanie podmienok, ktoré sám nie je schopný zadefinovať a to ani v prípade, že vzorec na výpočet RPMN obsiahnutý v prílohe zákona č. 258/2001Z.z. nie je zhodný so vzorcom uvedeným v prílohe smernice 98/7/EC, ktorou sa dopĺňa smernica 87/102/EC.

Podľa krajského súdu tento vzorec je platný, a pokiaľ je platný i zákon o spotrebiteľských úveroch, potom spoločnosť žalobcu musela tento vzorec rešpektovať a v praxi správne aplikovať, čo v prípade troch predmetných zmlúv, ako bolo kontrolou inšpektormi SOI zistené, dodržané nebolo.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie domáhajúc sa jeho zmeny a zrušenia rozhodnutia žalovaného ako aj rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa a vrátenia veci na ďalšie konanie. Zotrval na svojich námietkach, že vo všetkých leasingových zmluvách, kontrolovaných inšpektormi SOI bola uvedená správna ročná percentuálna miera nákladov vypočítaná v súlade so znením zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

Žalobca namietal, že krajský súd sa nijako nevysporiadal s námietkou žalobcu o neprípustnosti aplikácie ustanovení zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a teda ani povinnosť uvádzať RPMN na leasingové zmluvy.

Poukázal na to, že sa krajský súd sa nevysporiadal s námietkou žalobcu, že uvedením ročnej percentuálnej miery nákladov v žiadnom prípade nemôže dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty klamania spotrebiteľa uvedenej v § 8 ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, keďže ročná percentuálna miera nákladov nie je údajom o skutočných vlastnostiach výrobkov alebo služieb alebo úrovni nákupných podmienok vo vzťahu k poskytovaniu finančného leasingu. Žalobca opätovne tvrdil, že uvedením RPMN nemožno klamať spotrebiteľa uvádzaním nepravdivého údaju o úrovni nákupných podmienok, pretože vzorec na výpočet RPMN je chybný (hoci platný) a aj výsledky, ktoré jeho použitím vzniknú sú chybné a teda nemôžu byť pravdivým údajom o úrovni nákupných podmienok.

Žalobca uviedol, že nepolemizuje s platnosťou vzorca uvedeného v zákone, iba tvrdí, že výsledky dané jeho použitím, nemožno vzhľadom na principiálnu a zákonom stanovenú nesprávnosť považovať za pravdivé údaje o vlastnostiach služieb poskytovaných žalobcom.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal vec podľa § 250ja ods. 3 OSP a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V zmysle ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 128/2002 Z.z.“), orgánom kontroly vnútorného trhu je Slovenská obchodná inšpekcia; vo svojej kontrolnej a rozhodovacej činnosti je nezávislá.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 128/2002 Z. z. Slovenská obchodná inšpekcia je orgánom štátnej správy podriadeným Ministerstvu hospodárstva Slovenskej republiky. Je rozpočtovou organizáciou napojenou na štátny rozpočet v kapitole Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len "ministerstvo"). Člení sa na Ústredný inšpektorát so sídlom v Bratislave (ďalej len "ústredný inšpektorát") a jemu podriadené inšpektoráty Slovenskej obchodnej inšpekcie (ďalej len "inšpektorát"), a to:

- a) Inšpektorát S.O.I. so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj,
- b) Inšpektorát S.O.I. so sídlom v Trnave pre Trnavský kraj,
- c) Inšpektorát S.O.I. so sídlom v Prievidzi pre Trenčiansky kraj,
- d) Inšpektorát S.O.I. v Nitre pre Nitriansky kraj,
- e) Inšpektorát S.O.I. so sídlom v Žiline pre Žilinský kraj,
- f) Inšpektorát S.O.I. v Banskej Bystrici pre Banskobystrický kraj,
- g) Inšpektorát S.O.I. so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj,
- h) Inšpektorát S.O.I. so sídlom v Košiciach pre Košický kraj.

Podľa § 3 ods. 4 zákona č. 128/2002 Z. z. inšpektorát je v správnom konaní orgánom prvého stupňa.

Podľa § 8 ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. (účinného do 30.6.2004) nikto nesmie klamať spotrebiteľa, najmä uvádzať nepravdivé, nedoložené, neúplné, nepresné, nejasné, dvojzmyselné alebo prehnané údaje alebo zamlčať údaje o skutočných vlastnostiach výrobkov alebo služieb alebo úrovni nákupných podmienok.

Zákon č. 258/2001 Z.z o spotrebiteľských úveroch (účinný do 30.6.2006), v § 1 ods. 1 vymedzuje predmet zákona a súčasne v ods. 2 a 3 citovaného zákona taxatívne vymenováva zmluvy, na ktoré sa jeho úprava nevzťahuje.

Podľa § 1 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch tento zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

Podľa § 1 ods. 2 zákon sa nevzťahuje na zmluvy

- a) o poskytnutí úveru 1) na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu,
- b) o nájme, 2) ktoré nezabezpečujú prevod vlastníckeho práva na nájomcu,
- c) o poskytnutí úveru bez platby úroku a poplatkov, ktoré zabezpečujú splatenie úveru jednou splátkou,
- d) o poskytnutí úveru do hodnoty v Sk zodpovedajúcej 200 EUR a nad hodnotu v Sk zodpovedajúcu 20 000 EUR; ak je na rovnaký účel uzavretých viac zmlúv o spotrebiteľskom úvere, súhrn všetkých zmlúv o spotrebiteľskom úvere sa považuje za jediný spotrebiteľský úver,
- e) na ktorých základe sa vyžaduje, že spotrebiteľ úver splatí v lehote nepresahujúcej tri mesiace alebo maximálne štyrmi splátkami v lehote nepresahujúcej 12 mesiacov,
- f) o sústavnom poskytovaní služieb, za ktoré spotrebiteľ platí počas ich poskytovania v splátkach.

Zákon sa ďalej nevzťahuje na úver formou preddavku na bežný účet poskytnutý bankou iným spôsobom ako na kreditné karty (ods. 3).

Z ustanovenia § 1 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že zákon upravuje podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa. V § 1 ods. 2 písm. b/ zákona sa uvádza, že predmetný zákon sa nevzťahuje na zmluvy o nájme, ktoré nezabezpečujú prevod vlastníckeho práva na nájomcu.

Nebolo sporným, že predmetná zmluva takýto nájom veci s dohodnutým právom kúpy prenajatej veci po splatení sumy, ktorá bola poskytnutá žalobcom na predmet zmluvy, v splátkach, zabezpečuje.

V zmysle citovaných ustanovení zákona, leasingová zmluva, je zmluvou, na ktorú sa citovaný zákon vzťahuje.

Zákon o ochrane spotrebiteľa ustanovuje niektoré podmienky podnikania významné pre ochranu spotrebiteľa. Jednou z týchto podmienok je zákaz klamať spotrebiteľa uvádzaním nepravdivých údajov (podľa § 8 ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb.) o skutočných vlastnostiach výrobkov alebo služieb alebo úrovni nákupných podmienok, v danom prípade o úrovni nákupných podmienok pri poskytovaní služby.

Žalobca poskytol spotrebiteľský úver, ktorým sa v zmysle § 2 ods. a/ zákona rozumie dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme, preto bolo potrebné na predmetné zmluvy aplikovať zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, z ktorého vyplýva aj povinnosť informovať spotrebiteľa

o výške RPMN (§ 4 ods. 2 písm. g/, h/, i/ zákona). Predmetom leasingovej zmluvy je zmluva o prenájme s následnou kúpu veci (predmetu zmluvy), po splatení sumy, ktorá bola poskytnutá žalobcom na predmet zmluvy po splátkach, z čoho jednoznačne vyplýva, že RPMN je jednou z položiek rozhodujúcich pre stanovenie úrovne nákupných podmienok predmetu leasingovej zmluvy.

Podľa § 2 písm. d/ zákona) ročnou percentuálnou mierou nákladov je sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy tohto zákona z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru.

Spôsob výpočtu RPMN je daný v prílohe č. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch nasledovne:

$$r = T\text{-tá odmocnina} \left(\frac{E}{P} \right) - 1$$

Význam symbolov:

r - neznáma, ktorá vyjadruje ročnú percentuálnu mieru nákladov podľa § 2 písm. c),

F - budúca hodnota podľa § 2 písm. c),

P - súčasná hodnota, t. j. nominálna hodnota poskytnutého spotrebiteľského úveru,

T - časové obdobie splácania spotrebiteľského úveru.

Poznámky:

a) Ročná percentuálna miera poplatkov má byť vypočítaná v čase, keď sa uzatvára zmluva. Výpočet sa vykoná za predpokladu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere bude platná na dohodnuté obdobie a že veriteľ a spotrebiteľ splnia svoje povinnosti podľa podmienok a k dohodnutým termínom.

b) V prípade úverových zmlúv obsahujúcich klauzuly povoľujúce zmeny úrokovej miery a poplatkov obsiahnutých v ročnej percentuálnej miere nákladov, ale nekvalifikovateľné v čase, keď sa počítala, ročná percentuálna miera nákladov sa bude počítať na základe predpokladu, že úrok a iné poplatky zostanú stabilné a budú platiť do konca platnosti úverovej zmluvy.

c) Všeobecne platí rovnica medzi výškou spotrebiteľských úverov a výškou splátok a úrokov. Výšky finančných prostriedkov poskytnutých alebo uhrádzaných ktoroukoľvek zo zmluvných strán v rôznych lehotách sa nemusia nevyhnutne rovnať a nemusia byť nevyhnutne zaplatené k rovnakým dňom splatnosti.

d) Dňom poskytnutia prvého spotrebiteľského úveru je deň, v ktorom sú pre spotrebiteľa disponibilné úverové prostriedky prvého spotrebiteľského úveru alebo v ktorom mu bol dodaný tovar alebo poskytnutá služba.

e) Lehoty, ktoré sa používajú pri výpočte, sa vyjadrujú na päť desatinných miest. Za rok sa považuje 365 dní alebo 365,25 dňa, alebo (pri priestupných rokoch) 366 dní, 52 týždňov alebo 12 rovnakých mesiacov. Za rovnaký mesiac sa považuje 30,41666 dňa, t. j. 365/12.

f) Výsledok výpočtu bude zaokrúhlený s presnosťou aspoň na jedno desatinné miesto. Pri zaokrúhľovaní na konkrétny počet desatinných miest platí toto pravidlo: ak sa hodnota číslice na desatinnom mieste nasledujúcom za desatinným miestom, na ktoré sa zaokrúhľuje, rovná 5 alebo je väčšia, potom sa k číslici na danom desatinnom mieste pripočíta jednotka.

Z pripojeného administratívneho spisu odvolací súd zistil, že dňa 1.8.2003 vykonali inšpektori SOI v spoločnosti žalobcu kontrolu, v rámci ktorej zistili, že žalobca v prípade uzatvorených leasingových zmlúv so spotrebiteľom uviedol nepravdivý údaj o výške ročnej percentuálnej miere nákladov (konkrétne v zmluve č. 112520 zo dňa 1.2.2002 sa uvádza výška RPMN 2,4273%, pričom v skutočnosti RPMN predstavuje 5,87%. V zmluve č. 510098 zo dňa 18.7.2003 sa uvádza výška RPMN 5,1716%, pričom v skutočnosti RPMN predstavuje 6,3%. V zmluve č. 510078 zo dňa 12.7.2003 je uvedená výška RPMN 2,3344%, pričom v skutočnosti RPMN predstavuje 5,6 %.

V uvedených prípadoch žalobca porušil zákaz klamať spotrebiteľa uvádzaním nepravdivých údajov o úrovni nákupných podmienok v súvislosti s poskytovaním služby - leasingu výrobku, na základe čoho prvostupňový správny orgán - Inšpektorát S.O.I. so sídlom v B. pre B. kraj vydal dňa 7.1.2004 oznámenie o začatí správneho konania v zmysle § 18 ods. 2 Správneho poriadku a § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom žalobca bol poučený o možnosti vyjadriť sa k zisteným nedostatkom, ktorú aj využil.

Konanie žalobcu posúdil prvostupňový správny orgán ako porušenie zákona o ochrane spotrebiteľa - § 8 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa a uložil v správnom konaní žalobcovi rozhodnutím zo dňa 16.4.2004 pokutu vo výške 70.000,- Sk, ktorú sumu je žalobca povinný zaplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia priloženou poštovou poukážkou alebo príkazom na úhradu na účet Štátnej pokladnice.

Žalovaný správny orgán ako správny orgán druhého stupňa rozhodnutím zo dňa 5.9.2005 pod č.: P/556/1/2003 odvolanie žalobcu odmietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil. Žalovaný neakceptoval námietky žalobcu uvedené v jeho odvolaní a vzhľadom na spoľahlivo zistený skutkový stav a správnu aplikáciu zákona prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.:P/556/1/2003 zo dňa 5.9.2005, (ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie I. S.O.I. so sídlom v B. pre B. kraj zo dňa 16.4.2004 pod č.: P/556/1/2003, ktorým bola žalobcovi podľa § 24 ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa uložená pokuta vo výške 70.000,- Sk pre porušenie § 8 ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb.), preto primárne v medziach

odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa odvolacieho súdu sa krajský súd podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami, ktoré sú totožné s námietkami odvolacími a dospel k správnej závere, že žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán dospel k správnej závere, že žalobca porušil zákaz klamať spotrebiteľa uvádzaním nepravdivého údaju o úrovni nákupných podmienok (nepravdivého údaju o výške ročnej percentuálnej miere nákladov), týkajúcich sa uzatvorenia predmetných leasingových zmlúv.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení a zisteného skutkového stavu odvolací súd dospel k závere, že žalobcovi sa nepodarilo vyvrátiť tvrdenie žalovaného, že žalobca pri výpočte RPMN započítal do vzorca pre výpočet RPMN aj sumu, ktorú zaplatil spotrebiteľ sám zo svojich finančných prostriedkov, a tak prispel sám na kúpu vecí, teda, že žalobca takto zarátal do výpočtu RPMN aj sumu, ktorú spotrebiteľovi vôbec na kúpu predmetu leasingovej zmluvy neposkytol a s takto prirátanou sumou, ktorú uhradil sám spotrebiteľ, vypočítal ročnú mieru nákladov, teda v rozpore s prílohou 1 zákona č. 258/ 2001 Z.z.

Žalobca teda v rozpore so spôsobom výpočtu RPMN do vzorca premennej P dosadil súčasnú hodnotu, obstarávaciu hodnotu predmetu leasingu, na ktorého poskytnutie získal leasingový nájomca právo podľa leasingovej zmluvy a ktorú spoločnosť uhradí dodávateľovi. Pritom však premenná P neobsahuje obstarávaciu hodnotu leasingu, ale nominálnu hodnotu leasingu, t. j. výšku poskytnutej sumy na predmet leasingu.

Podstatné pre posúdenie správnosti výpočtu RPMN bolo zistenie žalovaného, že žalobca nominálnu hodnotu spotrebiteľského úveru nestanovil správne.

S námietkou žalobcu, že RPMN nie je údajom o skutočných vlastnostiach výrobkov alebo služieb alebo úrovni nákupných podmienok vo vzťahu k poskytovaniu finančného leasingu, sa odvolací súd nestotožnil.

RPMN je podľa odvolacieho súdu údajom o skutočných vlastnostiach služby, je to údaj, ktorý má byť vypočítaný spôsobom stanoveným podľa prílohy 1 zákona č. 258/2001 Z.z. a ktorý bezpochyby reprezentuje náklady, ktoré vzniknú spotrebiteľovi v súvislosti s poskytovaním úveru. Je jedným z hlavných údajov o službe poskytnutia leasingu.

Námietku žalobcu podľa ktorej sa na ním uzatvorené zmluvy nevzťahuje zákon o spotrebiteľských úveroch považoval odvolací súd za nedôvodnú. Zmluvy o prenájme s následnou kúpou vecí, ktoré žalobca uzatváral so spotrebiteľom nie sú podľa odvolacieho súdu vylúčené z pôsobnosti zákona o spotrebiteľských úveroch. Z ustanovenia § 1 ods. 2 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že predmetný zákon sa nevzťahuje na zmluvy o nájme, ktoré nezabezpečujú prevod

vlastníckeho práva na nájomcu. Z obsahu administratívneho spisu však vyplynulo, že predmetné zmluvy takýto prevod vlastníckeho práva zabezpečovali, preto uvedenú námietku žalobcu odvolací súd vyhodnotil za nedôvodnú.

K námietke žalobcu, ktorý uvádzal, že vzorec pre výpočet RPMN je chybný a vo svojich tvrdeniach sa opiera o názor Ministerstva hospodárstva SR, (vyjadrený v pripomienkovom konaní k pripravovanej novele zákona o spotrebiteľských úveroch), odvolací súd považuje za dôležité zdôrazniť, že na vyjadrený názor ministerstva nebolo možné prihliadnuť, vzhľadom na platnosť vzorca pre výpočet RPMN uvedenom v prílohe platného zákona a spotrebiteľských úveroch v čase rozhodovania prvostupňového správneho orgánu, pričom vyjadrený názor nemení nič na skutkových podkladoch, z ktorých vychádzal správny orgán, a to že v roku 2003 žalobca nepostupoval správne pri výpočte RPMN (t. j. podľa vzorca na výpočet RPMN uvedenom v prílohe zákona o spotrebiteľských úveroch).

Preto v postupe krajského súdu, ktorý si osvojil názor žalovaného, ktorý za nedodržanie zákonných povinností uvedených v 8 ods. 1, písm. b/ zákona o ochrane spotrebiteľa s poukazom na § 8 ods.1 a ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. ktorého právomoc je daná zákonom o ochrane spotrebiteľa, uložil žalobcovi pokutu podľa § 24 zákona o ochrane spotrebiteľa, a to na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci v správnom konaní, z ktorého bolo potrebné vychádzať, nezistil odvolací súd žiadne pochybenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací dospel k záveru, že námietky žalobcu vznesené v odvolaní nie sú opodstatnené. Preto stotožniac sa s právnym posúdením veci krajským súdom uvedeným i v odôvodnení napadnutého rozsudku, na ktoré v podrobnostiach poukazuje, napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa § 219 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP a § 142 ods. 1 OSP s poukazom na § 246c veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal, súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 26. februára 2008

**JUDr. Igor Belko, v.r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanová